

Arrest

nr. 113 089 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 22 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers op 10 november 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) indienen.

Op 17 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Op 5 december 2012 dienen de verzoekers tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 17 december 2012 trekt de gemachtigde deze beslissing opnieuw in. De Raad stelt bij arrest nr. 98 944 van 15 maart 2013 de afstand van het geding vast.

Op 21 december 2012 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Op 8 februari 2013 dienen de verzoekers tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt het beroep bij arrest nr. 105 721 van 24 juni 2013.

Op 9 juli 2013 dienen de verzoeker tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij beschikking nr. 9804 van 24 juli 2013 beslist de Raad van State dat dit beroep toelaatbaar is.

1.2. Op 6 juni 2013 dienen de verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 22 juli 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing die op 25 juli 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 21.12.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 10.11.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen waarnaar verwezen wordt voor, waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 10.11.2011. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 21.12.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“EERSTE MIDDEL:

- Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- schending van artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het GRONDGEBIED. HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN vreemdelingen, dd. 15 december 1980, B.S. 31 december 1980 (afgekort Vreemdelingenwet) ;
- Schending van artikel 3 E.V.R.M.;
- Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende

DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN;

- Schending van het algemeen beginsel van de formele en materiële motiveringsplicht;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur;
- Schending zorgvuldigheidsplicht;

4.1.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing van 22 juli 2013 dat 'artikel 9ter § 3 - 5 ° van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.' (stuk 1).

4.2.

Overeenkomstig artikel 9 ter, § 3, 4 ° van de Vreemdelingenwet (ingevoegd door de Wet van 08.01.2012 (B.S. 06.02.2012) kan de ambtenaar - geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde die in zijn advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk verklaren.

De bestreden beslissing is een schoolvoorbeeld van steeds terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij.

De nieuwe medische aanvraag gaat uitgebreid in op de mogelijke aan- of afwezigheid van medische hulp in het land van herkomst en op de gevolgen bij een gebrek aan behandeling van de zoon van verzoekende partijen.

In het standaard medisch attest toegevoegd bij de regularisatieaanvraag, voorziet dokter H. dat apparellering met klassieke hoortoestellen nodig is, een intensieve multidisciplinaire revalidatie met hoortraining, opvolging gehoor en logopedie en buitengewoon onderwijs type 7 tot en met de leeftijd van 18 jaar (stuk 5).

Dr. Dominique Verschuere bevestigt in haar medisch attest dat M.S. nood heeft aan bijzonder onderwijs (medisch attest van 10 oktober 2011):

"(...) adviseren we de overstap naar buitengewoon Onderwijs type 7 en intensieve multidisciplinaire revalidatie bestaande uit audiologische opvolging, logopedie en ergotherapie. "

(stuk 12)

Indien de behandeling wordt stopgezet, voorziet dokter H. de volgende complicaties en gevolgen:

"Geen spraak- en taalontwikkeling

Geen gehoorrevalidatie in eigen land met aanleren liplezen of gebarentaal "

(stuk 5)

Wat betreft de evolutie en prognose stelt dokter H.:

"Momenteel geen zicht op mogelijke progressiviteit v/h gehoorverlies."

(stuk 5)

De verwerende partij stelt dat:

"In de beslissing dd. 21.12.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. "

(stuk 1)

Er kan opgemerkt worden dat de verwerende partij de lat van de ontvankelijkheid op de allerhoogste sport legt die denkbaar is: de E.H.R.M. rechtspraak die de uiterste grenzen bepaalt van bescherming die absoluut moet geboden worden. Artikel 9ter VW vereist zelf geen "directe" levensbedreiging wegens "kritieke" gezondheidstoestand of "vergevoerd stadium" van de ziekte. Vraag die zich hier dus bij stelt is dus of de motivering van de verwerende partij geen voorwaarde toevoegt aan artikel 9ter VW, en daardoor artikel 9ter VW miskent.

Het is duidelijk dat de gezondheidssituatie van M.S. ernstig is en dat een adequate opvolging en behandeling noodzakelijk zijn. Het risico is immers reëel dat de zoon van de verzoekende partijen, bij het ontbreken van de noodzakelijke opvolging en behandelingen, een mensonwaardig bestaan zal leiden.

Door de medische regularisatieaanvraag, dd. 6 juni 2013, van verzoekende partijen onontvankelijk te verklaren op grond van het feit dat uit het voorgelegde medisch attesten niet zou blijken dat verzoekende partijen niet zou lijden aan medische aandoeningen die een reëel risico inhouden, blijkt dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle inhoudelijke elementen die in het standaard medisch attest werden aangehaald, heeft onderzocht.

Verwerende partij kan dan ook, gelet op bovengaande vaststellingen, onmogelijk voorhouden dat de ziekte waar de zoon van de verzoekende partijen aan lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ernstige ziekte. De bestreden beslissing druist in tegen de bedoeling van de wetgever om ziektes, die een

manifest gebrek vertonen aan ernstigheid, uit te sluiten van de mogelijkheid om een medische regularisatieaanvraag in te dienen.

Dergelijke redenering is onredelijk en in strijd met artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Volgens de verwerende partij werd de medische situatie van de zoon van de verzoekende partijen reeds aangehaald.

“Het getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 21.12.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. ”

(stuk 1)

Er werd echter nooit onderzocht of er behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst!

Volgens het RvV arrest 83.956 van 29 juni 2012 miskent deze DVZ motivering artikel 9ter van de Verblijfswet. Artikel 9ter beschermt niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land naar waar de aanvrager zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet de verwerende partij beide elementen nagaan en motiveren.

Dit wordt ook nog eens expliciet bevestigd door het RvV arrest nr. 92.863 van 4 december 2012:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. ”

En het RvV arrest nr. 93.285 van 11 december 2012:

“De bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, 61, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van bestemming. De zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht werden geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. ”

Deze rechtspraak van de RvV werd bevestigd door de Raad van State in het arrest nr. 223.961 van 19 juni 2013 (terug te vinden op de website van de Raad van State: www.raadvanstate.be).

“Anders dan de verwerende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de ” tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. ”

Een motivering zoals de verwerende partij hier heeft gebruikt is niet voldoende. In casu is de formele motiveringsverplichting geschonden waardoor de RvV arresten 83.956 van 29 juni 2012, 92.863 van 4 december 2012 en 93.285 van 11 december 2012 naar analogie kan worden toegepast!

4.3.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat motivering afdoende moet zijn.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom de medische aandoening waaraan de verzoekende partij aan lijdt, niet ernstig is. In het standaard medisch attest wordt duidelijk aangehaald dat een medische follow - up en een medische behandeling noodzakelijk is.

Bovendien mag er niet vergeten worden dat artikel 9ter, §3,4° van de Vreemdelingenwet de verwerende partij enkel toelaat om de medische filter toe te passen rekening houdend met alle elementen van artikel 9ter, § 1, eerste lid VW.

Artikel 9ter VW beschermt zieken die een reëel risico lopen voor het leven of de fysiek integriteit, of op een onmenselijk of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Bijgevolg is de materiële motiveringsplicht geschonden.

4.4.

Uit het standaard medische attest bijgevoegd bij de medische regularisatie aanvraag dd. 6 juni 2013 blijkt duidelijk aan dat de verzoekende partij lijdt aan medische aandoeningen waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is.

De verzoekende partij is afkomstig uit Rusland.

De gezondheidszorg in Rusland is geheel ondermaats. Uit de in de medische regularisatieaanvraag van 6 juni 2013 geciteerde objectieve informatie blijkt meer dan genoegzaam dat de verzoekende partij in het land van herkomst niet de nodige medische zorgen zal kunnen krijgen.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met de mogelijke stopzetting van de behandeling. Bij een terugkeer naar het land van herkomst zullen de medische problemen verergeren. De bestreden beslissing maakt in dit opzicht dan ook een schending van artikel 3 E.V.R.M. uit.

4.5.

Bovendien kan ook het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vermeld worden.

Dit arrest stelt dat, indien 'reliable sources' getuigen van 'practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention', de nationale autoriteiten zich niet zonder meer kunnen beroepen op het vertrouwensbeginsel ten opzichte van de andere lidstaat. In concreto dient de Dienst Vreemdelingenzaken na te gaan hoe een andere lidstaat zijn internationale verplichtingen en de EU-richtlijnen in de praktijk brengt en individuele garanties eisen.

Naar analogie kan dit arrest toegepast worden voor wat betreft de verantwoordelijkheid van de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de vraag of iemand op een efficiënte manier de noodzakelijke gezondheidszorgen in land van herkomst zal kunnen krijgen.

Hierboven werd reeds meer dan genoegzaam aangetoond dat de gezondheidszorg in het land van herkomst van de verzoekende partij NIET voldoende is. Er is voor de verzoekende partij geen adequate behandeling in Kenia voorhanden. Bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst is er een reëel risico op schending van artikel 3 E.V.R.M.

4.6.

Tot slot kan, gelet op voorgaande uiteenzetting, geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening die ernstig is en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt.

De beslissing van verwerende partij, om de medische regularisatie aanvraag van de verzoekende partijen, ingediend op 6 juni 2013, onontvankelijk te verklaren is dan ook niet redelijk.

De bovenstaande rechtsregels worden dan ook in de bestreden beslissing zonder meer geschonden."

3.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het" algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekers laten na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en uit hun betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Kernbetoog van de verzoekers is dat de gemachtigde artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskent door de nieuwe tweede aanvraag onontvankelijk te verklaren. Deze gaat immers uitgebreid in op de mogelijke aan- of afwezigheid van medische hulp in het land van herkomst en op de gevolgen bij een gebrek aan behandeling van de zoon van de verzoekers.

Verzoekers stellen verder dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook geen directe levensbedreiging wegens kritieke gezondheidstoestand of vergevorderd stadium van de ziekte vereist, en dus zou de gemachtigde een voorwaarde toevoegen aan dat artikel. De verweerder kan volgens de verzoekers dan ook niet voorhouden dat de ziekte waar de zoon van de verzoekers aan lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ernstige ziekte. Bovendien werd nooit onderzocht of er behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, terwijl in het aangebrachte standaard medisch getuigschrift volgens verzoekers duidelijk wordt aangehaald dat medische opvolging en behandeling noodzakelijk zijn. Daarnaast voeren de verzoekers ook aan dat de medische filter slechts kan toegepast worden indien rekening gehouden wordt met alle elementen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.6. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een

ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

3.7. *In casu* steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, dat stelt dat de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren wanneer de door de verzoeker ingeroepen elementen “reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De gemachtigde motiveert daarover in de bestreden beslissing: “Op 21.12.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 10.11.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen waarnaar verwezen wordt voor, waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 10.11.2011. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 21.12.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

3.8. De verzoekers betwisten niet dat de door hen bij onderhavige aanvraag ingeroepen elementen dezelfde zijn als de bij de eerste aanvraag van 10 november 2011 aangebrachte elementen.

Volgens verzoekers werd echter n.a.v. deze vorige eerste aanvraag van 10 november 2012 nooit onderzocht of er een behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst noch werden de gevolgen van een gebrek aan behandeling beoordeeld, terwijl in het aangebrachte standaard medisch getuigschrift volgens verzoekers duidelijk wordt aangehaald dat medische opvolging en behandeling noodzakelijk zijn.

De Raad dient echter op te merken dat de argumenten van de verzoekers als zou het onderzoek naar medische hulp in het land van herkomst nooit gevoerd zijn eerder slaan op de eerdere beslissing van 21 december 2012 waarbij hun eerste aanvraag van 10 november 2011 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd.

Waar de verzoekers aanvoeren dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen directe levensbedreiging wegens kritieke gezondheidstoestand of vergevorderd stadium van de ziekte vereist, dat de gemachtigde een voorwaarde toevoegt aan dit artikel, dat de verweerder niet kan voorhouden dat de ziekte waar de zoon van de verzoekers aan lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ernstige ziekte en dat de medische filter slechts kan toegepast worden indien rekening gehouden wordt met alle elementen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan de Raad enkel vast stellen dat de verzoekers zich richten tegen deze beslissing van 21 december 2012. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen, zoals blijkt uit punt 1.1.

De inhoud van het betoog heeft dan ook geen betrekking op de huidige bestreden beslissing van 6 juni 2013. Het betoog mist feitelijke grondslag.

3.9. Het gegeven dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de tweede aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige, eerste aanvraag tot bekomen van een machtiging tot verblijf, wordt niet betwist noch weerlegd door verzoekers. Het staat niet ter discussie dat medische getuigschriften voorgelegd n.a.v. de tweede aanvraag slechts de gezondheidstoestand bevestigen die reeds werd aangehaald in de eerste aanvraag.

De gezondheidstoestand die reeds werd beoordeeld n.a.v. de eerste aanvraag blijkt aldus ongewijzigd te zijn.

Raad merkt op dat artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet de gemachtigde toelaat om een herhaalde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien de bij deze aanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het raam van een vorige aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging.

De beweringen van de verzoekers doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de door hen ingeroepen elementen reeds aangebracht werden bij een vorige eerste aanvraag om medische regularisatie. Deze vaststelling is voldoende om de huidige bestreden beslissing te schragen. De gemachtigde kon dan ook geldig oordelen dat de aanvraag van 6 juni 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Waar de verzoekers machtsmisbruik en een schending van het redelijkheidsbeginsel lijken aan te voeren, dient de Raad vast te stellen dat ze in een zeer summier betoog te kennen geven het niet eens te zijn met de bestreden beslissing. Deze loutere beweringen doen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

3.10. Verzoekers voeren verder aan dat het een schending vormt van artikel 3 van het EVRM om hen te verwijderen zonder dat rekening werd gehouden met de mogelijke stopzetting van de behandeling van hun zoon.

In casu, waar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM verbonden is met de medische situatie van de zoon van de verzoekers, wijst de Raad er op dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het is aan de verzoekers om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hun zoon bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Waar verzoekers het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat de medische elementen reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf, niet betwisten noch weerleggen, laten verzoekers na aan te geven of te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen verwijdering en kunnen bijgevolg niet dienstig betogen dat de gemachtigde een schending begaat van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er op dat het nemen van een beslissing waarbij een aanvraag om verblijfsmachtiging op medische gronden onontvankelijk wordt verklaard noch de eventuele afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, op zich een schending vormen van artikel 3 van het EVRM. Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen als onontvankelijk werd afgewezen, laat op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de eventuele uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

In de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan het volgende gelezen worden: *“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)”* (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan worden afgeleid dat indien verwerende partij in de huidige fase van de procedure verzoekers op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat zij de medische situatie van de zoon van de verzoekers in zijn geheel dient te hebben onderzocht (cf. RvS 29 oktober

2010, nr. 208.586: “*qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...)*”). *In casu* blijkt echter nergens uit dat verwerende partij een verwijderingsmaatregel zal uitvoeren of dergelijke maatregel plant. Voorts staat het verzoekers vrij om aan de verwerende partij, gelet op de medische situatie van de zoon van de verzoekers, een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in de huidige stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel, in zoverre het ontvankelijk is, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES